

DEÁKLAP

A nagykanizsai Piarista Általános Iskola, Gimnázium, Diákotthon és Boldog Donáti Celesztina Óvoda időszaki folyóirata

III. ÉVFOLYAM 1. SZÁM – 2011. NOVEMBER 21. – PATROCINIUM

Élet a romok felett

Közeledik Krisztus Király, majd közösségünk patrocíniumi ünnepe és véget ér az egyházi év. Másnap este Advent első vasárnapjának előestéje, az adventi koszorú első gyertyájának meggyújtása, már az új egyházi év beköszöntét jelzi. Valahányszor új életet kezdünk elhatározásokkal, fogadalmakkal (újév, hamvazószerda, szeptember 1. stb.), legszebb megújulási szándékaink és vágyaink útját állják életünk felhalmozott roncsai, kacatjai és torzói.

Tanulmányaink friss lendülettel való folytatásának akadálya a felhalmozott tudáshiány, melynek módszeres felszámolása a sikeres továbblépés elengedhetetlen feltétele. Miközben az ember igyekszik lépést tartani az újonnan vett tananyaggal, párhuzamosan ismételnie és pótolnia kell, hogy megteremthesse azokat a biztos alapokat, melyeken a precíz és használható tudás nyugszik. Csak hát elkezdeni oly nehéz!

Emberi kapcsolataink lassan megkopnak, a másik megszokottá néha unalmassá, sőt idegesítővé válik. Kommunikációs csatornáink telítődnek csalódásokkal, neheztelésekkel, sértődésekkel, rossz emlékekkel. Függetlenül attól, hogy a sérüléseket mi okoztuk a másíknak, vagy éppen mi voltunk a szenvedő alanyok. Újra kezdeni? Van-e egyáltalán értelme? Van-e remény az újbóli közel kerülésre? Talán az előző személyen való túllépés, egy új kapcsolat megoldást hozhat...?

Istennel kapcsolatban hasonló érzések kavarnak bennünk. Bűnbeestünk, már régen nem gyóntunk, szégyenérzetünk a tetőfokára hágott, már-már a magunkra erőltetett közöny látszik az

egyetlen járható útnak... Talán egy új, egy másik Istennel könnyebb lenne újrakezdeni...

Amerikában nem ritka, hogy egy elítélt a már meglévő 150 éves börtönbüntetéséhez további nyolcvan évet kap valamilyen újabb ítélet során. Talán ez már a nevetségesség határát súrolja. Az elítélt valószínűleg csak közönyösen mosolyog rajta, mert életében semmi változást nem hoz már. Ez tehát biztos nem a megoldás mindenki számára javallott útja.

Az államelnökök bizonyos ünnepi alkalmakkor amnesztiát hirdetnek, pénzbírságokat elengednek, közkegyelemben részesítenek fogva tartottakat. Így történt ez hazánkban is a rendszerváltáskor, az új köztársaság kikiáltása-

kor. Ez a tabula rasa (tisztá lap) adja meg a bűnelkövetőknek az újrakezdés lehetőségét. Amikor a régi történetek súlya már nem nyomasztja többé az embert, amikor végre szabadnak érezheti magát. Ilyenkor a levegő is különleges illatú, a nap sugarai is lágyabban simogatnak, az embernek szárnyalni lenne kedve.

Isten pontosan így tesz velünk. Sőt! „Bocsásd meg a mi vétkeinket...” – mormoljuk a fogaink közt, és ő azon nyomban fehérre mossa lelkünket Krisztus, a bárány vérében. Készséggel és örömmel bocsát meg. Az Isten irgalmáról, és arról a boldogságról szól az evangélium minden története, hogy ő előbb szeretett minket, bűnösségünkben, tökéletlenségünkben. Isten magához ölel minket, és együtt örvendezik velünk a visszanyert szabadságunknak.

Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok! – kéri tőlünk Jézus. Nosza, ne késlekedjünk az újév küszöbén, részesítsük egymást teljes amnesztiában! Felejtjük el, tegyük félre a sérelmeket, fájalmakat! Nem csak úgy ideiglenesen, bármikor újra előrántható módon, hanem végérvényesen, egyszer s mindenkorra. Ne elássuk, hanem adjuk oda Istennek! Egyedül ő képes teremteni, de megsemmisíteni is!

Így köszöntjük az új egyházi évet, így üljünk meg az idej adventben, a

csöndes rorátás hajnalok világában. Mert a csönd mélyén már valami készülődik. Az Ige általunk és bennünk kíván a földre lépni.

Vereb Zsolt Sch.P.

KALENDÁRIUM

NOVEMBER

17. ÓVÓNŐK FÓRUMA „Áldás vagy átok?” címmel
18. PIARISTA PEDAGÓGIAI NAP – a diákságnak tanítási szünet
21. ÓVODÁSOK RAJZVERSENYE – ünnepélyes eredményhirdetés
22. SZÉKELY DRÁGAKŐ című kiállítás ünnepélyes megnyitása
25. BEISKOLÁZÁSI NYÍLT NAP nyolcadikos diákok számára
26. PATROCINIUM – Kalazanci Szent József diákünnep
- Öregdiákjaink találkozója
- Adventi gyertyagyújtás

DECEMBER

- 3-4. ADVENTI JÓTÉKONYSÁGI VÁSÁR
6. Szent Miklós napja – Az előestén ne felejtünk el cipőt pucolni!
- 9.. KARÁCSONYI ÉNEK- ÉS VERSMONDÓ VERSENY
13. Tanítók közös imaórája
18. KARÁCSONYI KONCERT – gimnázium (Szt. József templom)
19. B. Donáti Celesztina Ó. – karácsonyi ünnepség csoportonként
19. KARÁCSONYI KONCERT – általános iskola és óvoda
21. Utolsó tanítási nap

JANUÁR

1. MÁRIA ISTENANYASÁGA – diákmise 9 órakor
3. Első tanítási nap – vízkereszt házszentelés
4. KARÁCSONYI SZÜNETET KÖVETŐ ELSŐ TANÍTÁSI
6. Osztályfőnöki konferencia
9. Dr. Hans Katalin doktornő előadása – óvodásaink szüleinek
16. FÉLÉVI ÉRTESÍTŐK KIOSZTÁSA
17. Nyílt tanítási órák az 1. osztályokban – a volt óvónők számára
17. Keresztény Szeretetközösség – félévértékelő (10. évf.)
18. A ballagók SZALAGTÚZÓ SZENTMISÉJE
20. Tantestületi konferencia
23. SZÜLŐI ÉRTEKEZLET ÉS FOGADÓÓRA
17-19 óráig az iskola osztálytermeiben
28. ÓVODÁSOK MESEMONDÓ TALÁLKOZÓJA

FEBRUÁR

2. AZ ÚR BEMUTATÁSA A TEMPLOMBAN – Gyertyaszentelő B. A.
Az elkötelezett, megszentelt élet (szerzetesség) világnapja
- 3-8. SÍTÚRA – szervező: Chikán István
3. Balázs-áldás
7. Alapműveleti Matematikaverseny – iskolai forduló
11. PIAR SULI-MURI 9:30-tól

HÍRMORZSÁK

ÚJ ISKOLAPADOK

Alsó tagozatos osztályaink az iskola 1992-es újraindulása óta a más iskolák által már leselejtezett iskolapadokat voltak kénytelenek használni. Az elmúlt években sikerült négy osztály bútorzatát megújítani. A Nagykanizsai Piarista Iskoláért Közhasznú Alapítványra érkezett támogató befizetéseknek és a felajánlott 1%-oknak köszönhetően 2011. november 18-án megint új székek és iskolapadok érkezhettek két alsó tagozatos osztálytermünkbe. A kicsinyek és tanítóik öröme mindnyájunk öröme. Támogatóinknak ezúton is köszönetet mondunk.

A zalaszabari Sík Sándor Római Katolikus Általános Iskola tanulmányi versenye

Október 28-án vettünk részt ezen az immár hagyományosnak mondható rangos regionális versenyen. Szép sikereink születtek:

Takács Virág 1.a – versmondás: 1. helyezett,

Szeiler Péter 3.a, **Horváth Szabolcs** 3.b, **Kiss Dzsénifer** 4.b, **Kiss Dominik** 4.a (csapat) – meseismeret: 1. helyezett

Dömötör Csenge 2.a – versmondás: 2. helyezett

Halász Tamás 2.b – matematika: 2. helyezett

Paulik Mirtill 3.a – matematika: 2. helyezett

Mátés Hanna 1.a, **Kummer Annabella** 2.a, **Dömötör Péter** 3.a – rajz: 1. helyezett

Dömötör Anna 3.b – versmondás: 3. helyezett

Bozsits Márk 3.a, **Kondricz Antónia** 3.b, **Körmendi Anna** 4.b, **Náray Bendegúz** 4.b (csapat) – hittan: 4. helyezett

A többi versenyszámban induló tanulóinkat szintén tisztességes helyállás jellemezte.

Mezriczky Lajos, Lala bá

Mindegyikőtöknek – és természetesen a felkészítő pedagóguskollégáinknak is – szívből gratulálunk!

Piarista Pedagógiai Nap

2011. november 18-án a nagykanizsai Piarista Iskola tantestületének apraja-nagyja – tanárok, tanítók, óvónők – a többi magyarországi piarista intézmény pedagógusaival egyetemben részt vett a budapesti Piarista Gimnázium épületében megrendezett pedagógiai napon. A két évenként megrendezett konferencián általában izgalmas előadások hangzanak el, majd kisebb csoportokban érdekes témák kerülnek feldolgozásra. Idén az alábbi előadások hangzottak el:

1. **Labancz Zsolt tartományfőnök** köszöntőjében a rend konstitúciójából indult ki, és a piarista pedagógia merész voltára hívta fel a figyelmet.

2. **Molnár-Gál Béla** és **Jónás Béla** ismertette a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola cigánypasztorációs tapasztalatait.

3. **Székely János püspök** a cigányság történetét, jelenlegi helyzetének kiváltó okait tekintette át.

4. **Uzsálné Pécsi Rita PhD** az érzelmi intelligencia nevelésének fontosságára hívta fel a figyelmet. Sajnos a jelen pedagógiai gyakorlat elhanyagolja ezt a területet, és pusztán az értelem fejlesztésére koncentrált.

A kiscsoportos foglalkozások keretében **Kereszty Ágnes** tanárnő és **Mihály Péter** színművész felkérést kapott, hogy ismertesse iskolánk drámatagozatos képzésének pedagógiai célkitűzéseit és első tapasztalatait.

Tantestületünk a nap zárásaként közös vacsorán vett részt, majd az Operaházban megtekintette Verdi Rigolettóját.

KERESZT + METSZET

Két keréken

Lábad pedálra kész
Most hosszú útra lépsz,
Ajtóban integet
Anyád amíg lehet.

A sok sorba vegyül,
De együtt egyedül
Saját dombod, hegyed
A pedált te tekered.

S mész hajt a lendület,
A fiatal ízület,
El nem fárad törtet,
Kedve meg nem törhet.

Homlokodról meleg,
Mint egy forró elegy
Vízcsseppek csorognak,
Kerek forognak.

A váltók kattognak,
Lelkierők csattognak,
Nehezül az út is,
Kevés vagyok úgy is.

Mész, és újabb kanyar,
Szőlőcukor fanyar
Íze szádban maradt,
Aszfalt hozzád tapadt.

Nincs vége sohasem,
A szíved erőten,
Hátrahagyott lovas,
Szelídülő domb az.

S végül mindig felérsz,
Az útról picit letérsz,
És együtt pihenve
Néz büszkén lihegve.

Felértünk, hiszen
Kitartottunk, igen.
Talán néha sirtunk,
De győztünk, mert vívtunk.

S aztán hosszú lejtőn,
Hegy-esőt felejtőn,
Gurulsz, simogat szél,
S az ember a tengerhez ér...

2011. augusztus 10., szerda
Kanizsai Rita
– öregdiák 2009-es 13/IV.

Quo vadis Domine?

Győzni jöttem, harcolni vérig,
Utolsó épeszű egészségig.
Csatázni tankkal, karddal, lóval,
Üszköt vető tüzes kandallóval.
Világháborút vívni a világgal,
Futni elől lobogó zászlómmal.
Rohamosztog élén vonulni
S a vétkeiteket megtorolni,
Nyerni vágyni, gyengéket látni,
Az erősebb előtt hajamat levágni,
Tisztjei előtt meghunyászkodó eb,
Örök veszteség okozta csorgó seb.
Játszani játékomat, mely véres,
szablya kés karmolta arcomat, éles.
Ez az én életem, első kell, hogy legyek,
S ennek érdekében térdre teperjelek.
Hogy koszorúsán Róma diadalívein át,
Lássátok majd egyszer nyert ügyeim hadát.

S a diadalív alatt
Egy megtört alak
Fején a koszorú
Arca oly szomorú.
Kardom leengedem,
Szemem részegezem,
S folytottan kérdezem,
Véres körmöm tépdeseim:
„Quo vadis, Domine? Én Istenem!”
Csatát, s háborút veszítve állok térdemen,
S a diadalív alatt Ő áll ott győztesen.
Elment, hogy megnyerje az életem.
Nekem.
Helyettem.

2011. október 11., kedd
Kanizsai Rita – öregdiák 2009-es 13/IV.

Mindenszentek vidéken

Hullik a fáról a sárga-barna ősz.
Az erdőt fojtogatja a ködös jeges gőz.
Arcodba szítál, a szürke nyakon önt.
Mélységes a csönd.

A múlt száll.
A szőlő aljában apám áll.
Szőlő volt egykor kapálta,
S most csak gaz, kaszála.
Egy dűledező ház, s az erdő,
Hulló falevél, tekergő.
A nagypajával régen gombát szedett.
Most nézi-nézi a szomorú eget.
Karját összefonja, mint egy kisgyerek
Nem szól, csak néz, kerek
szemekkel. Nem látom, de sír.
Egy eltűnt kort keres.
Melyben élet volt, család, kacagás,
A hordót együtt mostuk.
Az arcokon dolgos ragyogás,
értelmes élet, egy korty must.
S elmúlt. A hegy üres.
Az erdőben se gomba,
Csak szemét felkupacolva.
A hegyoldalt kivágták.
Meztelen a föld, száll fel
halottak sikolya. Halott fák.
Elhullott ősz haj. Ősz.
Megölték az erdőt, meghalt az őz.
A ködben az ág reccsen,
levél hull, csak csönd lobban.
Gyertya gyullad, láng lobban,
Sírban halott szív. Nem dobban
Már.

A temetők fényben úsznak,
Élők holtakat koszorúznak.
Mécsek égnek, s kialusznak.

Guggolsz az erdőben, nézed a tar domboldalt, és
azt kérdezed, hol van?
Térdelsz a sír előtt, apáid előtt,
kérdesz, hol van?
Egy marék földet szorítva
sziszeged, hol van?
Jársz-kelsz a bús Budapesten,
s eszedbe sem jut, hol van.
Ránézel nagyanyádra, szép fotó, album,
hol van?
Régi labdám, kis motorom, a játszótér
hol van?
Az öreg ház, az öreg nagy fa, szép volt,
most rozsdás, hol van?
Ó ti, eltűnt korok, elmúlt életek, gyermekkorok,
mindez, hol van?

A változó elmúlás halad felettem is lassan át
Csillagok, Ti, akik láttátok Hannibál hadát,
Majd egyszer kezet fogok véletek odaát,
De most még kezemben a lapát,
Mellyel egy új világot építek,
S azt is majd egyszer belepi a por.

Kanizsai Rita – öregdiák 2009-es 13/IV.

EMBER - KÖZELBEN ... (felnőttek)

MIHÁLY PÉTER színművész, avagy a „Misi Peti”

Iskolánk ebben az évben indította második dráma tagozatos csoportját. A dráma tagozat a 2010/2011-es tanévben indult, nem előzmények nélkül. Mihály Pétert, a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház színészét, és a dráma tagozat színészmesterség tanárát faggattam, hogy jobban megismerhessük. Immáron második éve foglalkozik aktívan a „drámásokkal” az elvárásokat felülmúlva.

Honnét származol?

Vas megyében, Körmenden születtem, édesanyám vas megyei is, édesapám pesti. Anyai ágon német származású vagyok, édesapám pedig az Alföldről, Tiszarófról származik.

Honnan indultál, hogyan, minek a hatására döntöttél úgy, hogy színész leszel?

Anyukám mindig azt mesélte, hogy én egy igazi „grundos gyerek” voltam, tehát amennyiben nem szakadt annyira az eső, hogy ne pattanjon fel a labda húsz centire, akkor irány a pálya, grund, amúgy meg ha szakadt az eső, és nem lehetett kimenni, akkor verseket olvastam egészen kicsi koromtól fogva, gyakorlatilag azóta, amióta tudtam olvasni.

Csak olvastad, vagy tanultad is a verseket?

Olvastam, tanulni nem nagyon tanultam, csak annyit, amennyit *kell*ett, mert ilyen „szavalókisfiú” voltam, hívtak ide-oda szavalni. Aztán egyszer csak bekopogott hozzánk egy számomra ismeretlen ember, akit Kéessy Istvánnak hívnak, és Mihály Tamást kereste. Ki is ment a bátyám, és mondta az úr, hogy azt hallotta, hogy ő jól szaval verset, szokott szerepelni a városi rendezvényeken, úgyhogy azt szeretné kérdezni, szerepelne-e egy darabban Körmenden. Aztán kiderült a turpisság - miszerint összecseréltek minket - és meg is kaptam a szövegkönyvet, éjszaka átnéztem, másnap elmentem a castingra, ahol Merő Béla, a rendező, megnézte minket, és azt mondta, hogy tetszett neki, amit csináltam, és megkaptam a szerepet. Aztán a második darabot, amiben szerepeltem Dr. Tucsnai András rendezte, aki Ruszt József jobb keze volt, és a zalaegerszegi stúdiót vezette akkoriban. Ő kezdte el mondogatni nekem, ha én ez komolyan gondolom, akkor támogatja. De én akkor még nem akartam. Tetszett nekem, de *annyira* nem. Tizenhét éves voltam akkor. Persze játszottam még darabokban, de nem a színészetben gondolkodtam. Elmentem egyetemre, de nem fejeztem be. Első szakmám programozó, szóval informatikus mérnökként akartam tovább tanulni, de otthagytam, és bevonultam katonának. Ott gondolkodtam, hogy lehet, hogy a színházzal foglalkozhatnék. De ahhoz, hogy el tudjam kezdeni az évadot, ahhoz korábban kellett leszerelnem, mint a többi társam. Nem volt más lehetőség, mivel „A” kategóriában vonultam be, azaz száz százalékban alkalmas voltam, a pszichiátrián szereltem le. Így elkezdhettem az évadot Eggerszegen stúdiósként. Nagy hátrányban voltam, az összes társam már három évet dolgozott színházaknál statisztaként és stúdiósként, ez jelentős hátrány volt műveltségi szinten is, és gyakorlati szinten is. Ezért elhatároztam, hogy minden nap egy, de lehetőleg kettő darabot elolvasok, és így, év végére sikerült egy olyan műveltségi szintet elérnem, mint a többi osztálytársamé. Először kisebb szerepeket kaptam, majd nagyobbakat is játszottam. Aztán eljött a nagy választóvív, jött a kérdés, hogy kap-e valaki szerződést, és ha igen, akkor ki. És végül is csak én kaptam szerződést az osztálytársaim közül. Azóta dolgozom Eggerszegen, játszom, rendeztem kamarában, nagyszínpadon, és tanítottam a stúdióban.

Van-e, és ha van, akkor ki a te példaképed?

Nincs példaképem, akire, azok a volt rendezőim tanárait: (a teljesség igénye nélkül) Tucsnai András, Illyés Róbert, Bagó Bertalan, Ruszt József. Igazán Ruszt József szavaival tudnék erre a kérdésre válaszolni és arra, hogy miért nincs példaképem: „Ne a mestert kövesd, hanem azt kövesd, amit a mester követett.”

Mióta tanítasz a színészet mellett?

Illyés Róbert, a volt tanárom hívott a stúdióba tanársegédnek, szóval már tanítottam is. Stúdiósként visszajártam a Körmendi Kastély Színházi Társulathoz (KASZT) rendezni, akinek elkezdtem annak idején játszani. Igazából tanításnak tekintem a rendezést is, mert a rendezés is ötven százalékban pedagógia.

Te nagyon érdeklődél a drámatagozat indulása iránt, mikor az ötletet közölték. Mi ragadott meg akkor, mikor a felkérést a társulat elé terjesztették?

Az, amiért a KASZT-ot is csinálom. Korábban rendeztem *A Pál utcai fiúk*-at a színházban, és ott is 8-9. osztályos gyerekekkel dolgoztam. Nagyon fontosnak tartom a fiatalokkal való foglalkozást. A korábbi jó tapasztalatom miatt vágtam bele.

Milyen tapasztalataid vannak a nagykanizsai piarista tanítványaiddal?

Ezek a foglalkozások nem arról szólnak, hogy mindenkiből színészt faragjunk. Az a tapasztalatom, hogy a mostani generáció, egy nagyon ígéretes generáció, de tagjai nagyon sebezhetőek. Azt tartom fontosnak, hogy beszéljünk a színházról, de azért, hogy nyíltan beszélhessünk az életről.

Mi az, ami örömet, és mi az, ami bosszúságot okoz tanítás közben?

Tulajdonképpen minden örömet okoz, de leginkább az, hogy vannak pillanatok, mikor látható a fejlődés. Leginkább azon bosszankodom, ha valaki nem használja ki a maga és az élet által kínált lehetőséget, mert az önmagunk, a társadalom és az Isten ellen való véték.

Idén már két osztályt tanítasz. Mivel foglalkoztok jelenleg az egyik, illetve a másik csoporttal?

Az elsősökkel ismerkedünk, „szokjuk egymást”. Keressük a saját hangunkat, tulajdonképpen egy önismereti folyamatot indítottam el velük. A másodikokkal éppen Shakespeare Romeo és Júlia című darabján dolgozunk. Az a célunk vele, hogy 14-15 éves lányokkal és sráccal mutassuk be a rájuk írt szerepeket. Vizsgáljuk, hogy tudunk-e srácok és lányok maradni akkor is, ha „Shakespeare-ül” kell beszélni.

Milyen sikereitek voltak, látsz-e fejlődést?

Látok fejlődést, mindenki annyit fejlődött amennyit akart. Sikernek mondhatom, hogy elértük, hogy Madách, Shakespeare, Ady is meg tud szólalni érvényesen. Az iskola sikerének könyvelhető el Kelemen Márta „megszerzése” beszédtechnika tanárnak.

Mik a jövőbeni terveid?

Személyes életemre a „Jót, s jól.” elvet alkalmazom. Ami a gimnáziumot illeti: Az igazgató úrnak komoly tervei vannak a drámatagozattal. Pár éven belül, először a városban, majd megyei, később országos szinten is elismertté tenni a nagykanizsai piarista dráma tagozatot, hogy önálló osztályt is lehessen indítani, ami jelentősen más képzési módot tenne lehetővé.

Villámkérdések:

Kedvenc étel?	Bífsztek (bél szín)
Kedvenc sport?	Kosárlabda.
Kedvenc játék?	Scrabble
Kedvenc könyv?	Hamvas Béla – Karnevál
Kedvenc film?	Dogville és a Citizen Kane

<u>Felnőtt</u> vagy	Gyerek
Az a bizonyos pohár <u>Félig teli</u> , vagy	Félig üres
<u>Fehér</u> vagy	<u>Fekete</u>
<u>Hangos</u> vagy	<u>Halk</u>
<u>Étel</u> vagy	<u>Ital</u>
<u>Igen</u> vagy	<u>Nem</u>

Horváth Márk Ferenc – 12/VI.

EMBER - KÖZELBEN ... (diákok)

Egyetemi tanulmányok az Északi-sarkkörön

A Pannon Egyetem Georgikon Karának hallgatójaként, mint harmadéves környezetgazdálkodási agrármérnök lehetőségem nyílt az Erasmus programban részt venni. Természetesen nem ingyen adták, a pályázat elnyerését a nagyon jó tanulmányi átlagomnak köszönhetem, illetve, hogy evezésben országos bajnok lettem 2010-ben. Az egyetememnek sok külföldi iskolával van cserediák kapcsolata, de az én választásom Finnországra, Rovaniemi városra esett.

Augusztus elsején érkeztem a városba, és egy hónapig intenzív finn nyelvkurzuson vettem részt, valamint ismerkedtem a finn kultúrával, gasztronómiával, építészettel, szokásokkal és persze a csodálatos természettel.

Szeptembertől kezdődött el a tényleges egyetemi oktatás, ahol már nem csak finn nyelvet tanultam. A fogadó intézmény a Rovaniemi University of Applied Sciences, ennek az egyetemnek több kara is van az egész országban, én az erdészeti és technikai karra járok most. Erdészetet, erdőtelepítést, rénszarvas tenyésztést, mezőgazdaságot, környezetvédelmet, finn nyelvet és finn kultúrát tanulok. Nincs állandó órarendem, minden héten más-hogy alakulnak az órák. Például az első héten, az erdészeti órán elutaztunk Észak-Finnországba, Inariba, és egy hétig az erdőben tanultunk. Úgy érzem ez a tanítási módszer sokkal jobb, kézzel foghatóbb, szemléletesebb és persze iszonyú költséges, de a Finn oktatásban a pénz nem számít, legalábbis ahogy eddig én látom. Az egyetem annyira felszerelt és modern, hogy abból otthon 3-4 egyetemet is el lehetne látni. A tanárok nagy része jól beszél angolul, és igekeznek az órákat interaktívvá tenni. Rénszarvas tenyésztés előadásán például segítettünk a rénszarvas tartóknak a munkában, így lehetőségünk volt megtapasztalni, hogy ez nem egy egyszerű foglalkozás.

Finnországról érdemes tudni, hogy itt nyáron elég sokáig világos van, augusztusban még hajnali kettőkor is az embernek olyan érzése van, mintha délelőtt lenne, viszont télen nem látjuk a napot, és talán két órát van világos.

Ez persze az ember életmódját is befolyásolja. Nyáron kevesebbet alszanak az emberek, sok mindenre jut idő, viszont télen a sötét miatt nem nagyon lehet mit csinálni, és őszintén megvallva nem mindig jó sötétben reggel iskolába menni, és délután, amikor megyek haza akkor már megint sötét van, és ha délben az ég felhős, akkor nem is érzékeli az ember, hogy valami változás lenne.

A finn emberek igen furcsák, nem csak a kinézetük, hanem a viselkedésük. Nagy részük szőke, és elég sok a magas. Sokan dohányoznak, és nagyon sok alkoholt fogyasztanak, főleg hétvégén. A lányok és a fiúk nem adnak egymásnak puszit, bemutatkozásnál csak kézfogás van, és ez a kézfogás az első és az utolsó, ha már megismerkedtek. Természetesen megölelni sem szokták egymást, tehát azzal sem érdemes próbálkozni. A fiúk is csak a bemutatkozásnál fognak kezét, és ez az első és az utolsó is. Nagyon csendes visszahúzódo emberek, távolságtartóak, és nagyon nehéz a közelükbe és a bizalmukba férközni. Nem nagyon szoktak hosszabban beszélgetni, ha nincs mit mondani egymásnak, akkor inkább hallgatnak, fölöslegesen nem beszélnek. A segítőkészségük első osztályú, néha már zavaró.

Egyik nap a városban voltam, és kezembem a térképpel kerestem egy épületet, de nagyjából sejtettem, hogy melyik lehet az. Egyik pillanatról a másikra egy finn hölgy odaugrik hozzám, kikapja a kezemből a térképet és kérdezi, hogy mit keresek. Nagyon ledöbbenem, és ez persze elég sokszor előfordult velem. De olyan is volt, hogy álltam a belvárosban, és vártam az egyik barátomat. Megkérdeztek többen is, hogy segíthetnek-e, mert látják, hogy már egy ideje itt állok. Csókolózó, illetve kézen fogva sétáló párokat még soha nem láttam, viszont az egyetemen nagyon sok fiatalnak a gyűrű már ott az ujján.

A finn ételek nem a legjobb ízűek, de törekednek arra, hogy egészen táplálkozzanak. A menzán mindig van 8-10 féle saláta, három féle menü, egy vegetáriánus, egy halas és egy sima. Itt 2,5 €-ért annyit lehet enni, amennyit az ember akar. Persze ez nagyon kedvezményes ár, az állam állja a költségek nagy részét, ez a 2,5 € jelképes összeg. Finnország a legdrágább országok közé tartozik. 1 kg kenyér 1200 Ft körül mozog, a húsok borzasztó drágák, 1 kg csirkemell 3000 Ft.

Én egy diákoknak fenntartott apartmanban lakom, egy 8 személyes lakásban. Egy szobatársam van, egy kínai fiú, aki egy idősebb velem és Jeff-nek hívják, ez persze az angol neve. Hát érdekes szokásaik vannak. Van egy másik kínai lakótársam is, Jünszen. Ő vérbeli kínai, ő csámcsog és szürcsöl a leghangosabban. A legviccesebb, amikor egyszerre esznek, két ajtó mögött is hallani a csámcsogásukat és a szürcsölésüket. Először nem tudtam mi ez a zaj, amikor szembesültem vele, nagy meglepetés volt. Késsel és villával itt tanultak meg enni, mert előtte még soha nem próbálták, náluk a pálcika az evőeszköz. Első nap a men-

zán repkedtek a virslik a kínaiak tányérjairól, mert nem voltak tisztában a kés és a villa használatával. Elég vicces látvány volt.

A kínaiak nagyon szeretnek énekelni, legalábbis az én lakótársaim is, még zuhanyzás közben is. A szobatársam odáig van az amerikai X Faktorért, és az énekesekkel együtt szokott ő is énekelni, amikor hallgatja. Ilyenkor a másik lakótársam, Nácsó, aki Spanyolországból jött, átjön a szobánkba és táncolni kezd, úgyhogy néha folklór sokkot kapok. A szobatársamat kérdeztem, hogy mi számított Kínában különleges ételnek. Érdekes választ kaptam. A kutyahús a legdrágább étel náluk. Kértem, hogy itt Finnországban nem próbáljon kutyát fogni, mert itt minden kutyának van tulajdonosa, és nem örülne a kutya gazdája, ha vacsora lenne a kedvenc háziállatából.

Finnország mind növényekben, mind állatokban nagyon gazdag, a rénszarvasok és a mókusok mindenhol láthatóak, iskolába menet rendszeresen találkozom velük. A rénszarvasok bejárnak a városokba is, persze az itteni városok sokkal több zöld felülettel rendelkeznek, mint bármelyik más ország. Egyik nap a sulis udvarán egy mókussal és egy nyuszival futottam össze. Elméletileg a télnak és vele együtt a hidegnek és a hónak már lassan egy hónapja meg kellett volna érkeznie, de még nem nagyon érzékeli semmit. A hét végén

lenne egy sí világbajnokság, de ez már a második ilyen világverseny amit, a hó és a hideg hiányában törölnek. Úgy látszik a globális felmelegedés ide is elért. Amúgy a tél itt nagyon hideg. Nem ritkák a -30-35°C-ok sem. De szokott ennél hidegebb is lenni, és persze derékig érő hó van mindenhol. A tavasz és az őszi csapadékos és hűvös, a nyár viszonylag meleg, 23-28°C szokott lenni, és rengeteg a szúnyog. Finnország 70-75%-a erdő, másik része víz, a lakosság főleg városokban él, illetve nagyon szétszóródva az országban. Rovaniemi van az utolsó kórház és egyetem, ennél északabbra már nincsen. Aki tanulni akar, vagy beteg annak ide kell jönnie az északi részekről. Mindent összevetve nagyon örülök, hogy kijutottam, sok tapasztalatot és tudást szereztem, és remélem, hogy a hátralévő másfél hónapban ez nem is fog változni. Mindenki csak ajánlani tudom ezt az országot, illetve az Erasmus programot, veszíteni nem lehet vele.

Rovaniemi, 2011.11.11.

Stéger Bence Péter – öregdiák 2009-es 13/IV.

Melegén süt le a nyári nap sugára, az ég tetejéről a piar diákra...

Rómába kerékpárral

Táv: 1193 km, 14 nap

Útvonal:

Nagykanizsa – Ptuj – Ljubljana – Trieste – Portogruaro – Venezia – Chioggia – Pomposa – Ravenna – Classe – Riccione – Fano – Furlo – Casacastalda – Assisi – Capitan Loreto – Spoleto – Quattrostrada – Rieti – Roma (hét nagy bazilika és több kisebb, San Pantaleo – a Piarista Rend központja, Ruppert József atya, Kalazancius szobája és ereklyéi, „Collegio Nazareno” piarista gimnázium, Vatikáni Múzeum, Colosseum, Forum Romanum, és az antik Róma más emlékei)

Szervezők: Vereb Zsolt Sch.P. és Horváth Gábor igazgatóhelyettes

Résztevők: a nagykanizsai piarista gimnázium jelenlegi és volt diákjai

– Áááá!!! – visította Dani, miközben Balázs egyik térdé az arcát szegezte a földhöz, másik pedig a hátán nyugodott. Ebben a tehetetlen pózban kezdett kétségbeesetten segítségért kiabálni. A puha birkózószőnyegen persze nem eshetett baja, és mivel ezzel mindenki tisztában volt, a többiek ahelyett, hogy szegény áldozat segítségére siettek volna, csak mosolygva a fejüket csóválták, és azt gondolták, „Ej, ej, Dani, mikor fogsz végre felnőni?” A színpadi jelenet közben Gábor tanár úr, Danival mit sem törődve, egy féloldalas mosollyal a szája szegletében a képeket töltötte át a fényképezőgépekről a laptopjára. Rendszerezetten, külön az úton és külön a Rómában készült képeket. A Zsolt atya, Gábor tanár úr, Rita, Balázs, Máté, Olivér és Tojszi nevű mappákban sorra gyűltek a három hetes biciklitúra képei, melynek célállomása Róma városa volt. Az út maga két hétig tartott, majd a fennmaradó röpke egy hét alatt magát a fővárost jártuk be.

Dani, álnéven Tojszi, egyből ott termett a gépnél, amint meghallotta, hogy videófelvételek hangja szűrődik a laptop hangszórójából. A felvételen tíz biciklista látszott, amint lógó nyelvvel, lihegve teker felfelé egy – a tetejéről még csak meredeknek sem látszó – emelkedőn. Elől egy napszemüveges, horgászsapkás férfi, majd egy magyar zászlóval tekerő fiú. Mögötte egy az út széle és a felezővonal között szaladgázó fiatal srác, akinek a feje meghatározhatatlan mozgást végez. Többen persze az út közepén – Zsolt atya minden fenyítő szava ellenére. A sorban közepén az egymást bátorító lánytestvérpár, utánuk egy többnyire papucsban de néha anélkül tekerő fiú, akinek nem kellett attól félnie, hogy leég. Majd egy agyonkötözött, lesérült személy, és a végén pedig a sereghajtó, működésképtelen fékekkel. A csapat keresztlül halad a képernyőn, majd előbukkan a felvételen a fehér tranzit, LHU-928. Mindenki fejből ismerte már a rendszámot, hiszen amikor az megjelent valamelyik domb tetején, vagy vízet, vagy szőlőcukrot, vagy valami egyéb Zsolt atya-féle helyi specialitást jelentett. No persze a száraz olasz kenyér, melyben több volt a lyuk, mint a tartalom, elmaradhatatlan volt. Mégis valamely érthetetlen okból kifolyólag az élénk rakott ebéd minden egyes alkalommal szőröstül-bőröstül elfogyott.

Nevető szempárok tapadnak a képernyőre. Egymást váltják a fényképek. Eszünkbe jutnak a tekerés fáradalmi, a nevetések, a sok-sok élmény, az

emlékek... Eszünkbe jutnak a sátrazások, amikor felvertük őket egy tér közepén éppen a locsoló berendezések mellé, melyek hajnali négykor alattomosan előbújva a földből önálló életre keltek, és

sem sátrát, sem sátrazót nem kímélve úszómedencévé változtatták alvóhelyünket. Az érintettek persze nyomban a kosárpálya közepére menekültek a pörgő locsolók elől, és hangosan analizálták a helyzetet, mire Zsolt atya – akinek a sátrát persze egy csöpp víz sem érte – előbújt, és rosszalló pillantásokat vetve letorkolta őket, hogy miért visonganak az éjszaka közepén, s eközben ügyesen próbálta leplezni mosolyát és igyekezett megőrizni komolyságát.

Eszünkbe jut, hogy mennyire jó volt többnapos tekerés után olyan szálláson aludni, ahol nemcsak, hogy fedél volt a fejünk felett, de még zuhanyzási lehetőség is volt. Többnyire patakokban, folyókban oldottuk meg ezt a kérdést, így a tusfürdőnk pusztán a gondolata is már-már luxusnak számított a túrán. Mekkora szencáció volt, amikor még meleg vacsorát is kaptunk a szállásadóinktól. Erős János, Olaszországba kivándorolt csángó atya, 12 pizzával és a hűtőjében fellelhető, általa főzött ételekkel segítette minket a túlélésben, humorával, kedvességével felejtethetlenné téve azt az estét.

A túlélés... bizony, nem úsztuk meg a baleseteket sem. Nem volt a társaságnak olyan tagja, aki ne tartozott volna bele a „bukottak” klubjába. Volt, aki szegélynek ment, volt, aki parkoló autónak, volt, aki az előtte levőnek. Gábor tanár úr minden követési távolságra vonatkozó utasítása hatástalannak bizonyult. Jó pár szerelési művelettel is meg kellett küzdenünk, hol a lánc esett le, hol defektet kaptunk, hol a fék ért hozzá a kerékhez. Voltak olyanok az ifjak közt, akik sokszor csak a szerelés örömeért szereltek, és mindig találtak is valami javítanivalót a kerékpárjukon. Így minden pihenő alkalmával előkapták a kulcsokat, pumpát, valamit bütyköltek a kerékpárjukon, sóhajtoztak hozzá párat, majd a pihenő leteltével elégedetten tekintek tovább, mint komoly problémák orvosai. Volt, aki ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy gombokat nyomkodjon. Nemcsak a gombok okoztak neki problémát, hanem feltehe-

tően az olasz nyelv elsajátítása is, ugyanis a „Buona sera!” köszönés helyett ő legtöbbször a „Hol a széna?” kifejezést használta. Akárhol akármilyen baj történt, az ő keze biztos, hogy benne volt. Egy percre sem volt szabad szem elől téveszteni. Egyik alkalommal, amikor felelőtlen módon egyedül engedték be az illemhelyre egy benzinkúton, fél perc elteltével a riasztó fűsikeltető vijjogása jelezte, hogy „magyarok a WC-ben, jobb lesz őket szemmel tartani”. A gombnyomkodó előbukkant egy vigyorral az arcán, és közölte, hogy a lehúzó helyett „véletlenül” a mozgássérült jelzőgombot nyomta meg. Mi pedig próbáltuk leplezni az elő-előtörő nevetésrohamainkat, és eltitkolni, hogy vele vagyunk. A gombnyomkodó persze más problémákat is okozott. Hol a WC dugult el, hol a tranzit ajtaját nem lehetett kinyitni, hol pedig a levegőt nem bírta magában tartani, így a sátorársai közül a legtöbben elmenekültek mellőle, akik pedig mégis vele maradtak, azok is néha megelégtették a társaságát, és egyszerűen kirakták a sátorból. A tengerparton, eltemettük ugyan a homokba, de mihelyt egy kis zöld rákot eresztettünk szabadjára a sírhalmán, egy halálsikoly kíséretében azonnal feltámadt.

A képeken lógó nyelvű, földön fekvő emberek, gyönyörű épületek, városok, tájak, naplementék látszanak. Végül az utolsók között egy csoportkép, mely a ROMA feliratú táblánál készült, ami számunkra egyenlő volt a célt jelző szalaggal.

Danit már nem érdeklik a képek, megint elkezd kötekedni Balázssal, mire ő a nyakába veszi. Zsolt atya is beszáll a játékba és kissé megcsiklandozza Danit, aki sikít, de nem tud elmenekülni. Nem is

akar. Élvezi a helyzetet. A római piarista nővérek tornatermében pedig a fiúktól megszokott hatalmas bunyó keletkezik. Szerencsére Melinda nővér – az egyetlen Rómában tartózkodó magyar piarista nővér, aki a

termet rendelkezésünkre bocsátotta – mit sem sejt a csintalanokodásról. A teremhez tartozó tábori konyhává átalakított zuhanyzóban, és a mosogató- és mosókonyhává kinevezett előtérben a reggeli eltakarításának utolsó simításai zajlanak. Gábor tanár úr ugyanazzal a sokat sejtető mosollyal a szája szegletében visszaadja a fényképezőgépeket a gazdáiknak. A laptop lecsukva. Zsolt atya erélyes, mély hangja hasít bele a levegőbe, „Indulunk!”, mire mindenki azonnal útra készen áll, és izgatott szívvel várja, hogy felnézhessen a Sixtusi-kápolna menynyezetére.

Kanizsai Rita, kanizsai öregdiák – 2009-es 13/IV.

Melegén süt le a nyári nap sugára, az ég tetejéről a piar diákra

A napot nézd, felült a hegyre

Avagy Tatra-túra beszámoló egy „készes lány” tollából

A kollégiumi miséinken – mert van mise a gimnáziumon túl is – mindig a piros „bogaras” könyvből éneklünk. Néha gitárral, néha hegedűvel, de többnyire „csak úgy”. Az egyik ének így kezdődik: „Mikor látom egeidet, akkor kérdem, mi az ember...”. Szívem szerint sokkal jobban tetszene az a változat, hogy „mikor látom hegyeidet, akkor kérdem, mi az ember...”.

Idén harmadik alkalommal volt lehetőségem részt venni Dósai atya Tatra-túráján. Mint majdnem minden kerékpártúra és

hegymászás során, most is olyan érzésem volt, hogy legközelebb „maradj otthon, nézzél tévét...”. Hogy miért nem teszem? Azért, mert hihetetlenül nagy élmény, amikor a Rysy menedékházban

5 kg cukorért kapsz egy bögre teát, vagy amikor egy mennyaszszony ugrál hosszú, fehér ruhában a sziklákon, ahol én a falhoz lapulva „osonok”. Azért, mert számos barátot szerzel, mert jókat beszélgethetsz, és ha egy kicsit is nyitott szívvel és szemmel jársz, nagyon sokat kaphatsz. Itt most nem csak a végtelen mennyiségű áfonyára és a hegy alján a lábamhoz guruló citromra gondolok, hanem arra is, amit a táskád aljánál sokkal mélyebben viszel haza, és amit még hosszú évek múltán is emlegetni fogsz.

Ha visszagondolok az első alkalomra, amikor a Krivanon jártunk, eszembe jut egy német úr, aki úgy gondolta, hogy lefelé követ engem az általam önkényesen kijelölt rövidítő úton. Mondanom sem kell, hogy egy 60 éves bácsival kézen fogva csúsztam jó néhány métert egy hegyoldalban egészen a turistaútig.

Szintén 2009-ben, egy másik alkalommal már kezdett sötétedni, amikor még nem értünk le teljesen az egyik hegyről. Ketten mentünk egy kedves barátnőmmel. Este, félhomály, furcsa zajok, rengeteg áfonya, és egy poprádi medvéről terjengő hír elegendő kellék egy rémes véget ígérő történet kreálásához. Két lány, egy bicska. Na, de az nem volt ám akármilyen bicska! Az egy igazi vadászkés volt, amolyan „nyúlbelező”, agancs markolattal. A nyúlbelező tartozékai közé tartozik maga a borotvaéles kés, egy dugóhúzó, egy kisebb, fűrészszerű kés és egy konzervnyitó. Két lány, egy multifunkciós nyúlbelező, halálos félelem a poprádi medvétől és egy terv. Ó, de az milyen terv volt! Ha jön a medve, valamelyikünk a szemébe néz, majd a dugóhúzóval megsebzí, aztán futás. A dugóhúzóval...

Számomra – és biztos vagyok benne, hogy nem én vagyok így egyedül – a Tatra szó összefonódik egy Péter nevű „házbácsi” nevével. Péter egy végtelenül kedves és türelmes ember. Az idei túra során ritkán sikerült betartani azt, hogy időben visszaérkez-

zünk a szállásra – hiába, annyira jól éreztük magunkat a hegyen, hogy igyekeztünk mindenféle eszközzel meghosszabbítani az ott tartózkodásunkat. Még akkor is, ha nem akartuk, és ez a vacsoránkat veszélyeztette.

Ó, és a kis puli, amelyiket „Ne simogatni! Harap!”.

Állíthatom, tényleg harap, még akkor is, ha egy héten keresztül kitartóan vakargatjuk a hasát.

Ha már puli, akkor vannak pulit simogató turisták is, akik kicsit morcosak, ha korán bekopognak hozzájuk Dósai atyát keresve, aki minden

alkalommal ugyanabban a szobában alszik, de amint azt tudjuk, errare humanum est... [= tévedni emberi dolog]

Még hány és hány élménnyel lettünk és leszünk gazdagabbak... Mindenkinek azt tudom javasolni, hogy bakancsot fel (de csakis olyat, amelyik már be van törve), és irány a Tatra!

Ezek után mit hozz magaddal meleg ruhán, bakancson és fejlámpán kívül? Egy hatalmas nyitott szívet, hogy meglásd a hegyre felülő napban Isten mosolyát, és egy nyúlbelezőt, a poprádi medve ellen. Talán ezek a legfontosabb...

Feiszthuber Helga – öregdiák, 2009-es 12/VI.

Kiegészítés☺

A Tátrában rengeteg jó dolog van. Először is, van klíma. 40 fok helyett 20, és minél magasabbra mászol egyre csak hűvösebb lesz. (Már ezért érdemes feljebb jutni...) Látvány. Messziről hatalmas, fekete csúcsok, melyek itt-ott felhőkbe vesznek. Csupa zord szépség. Közelről fenyők, sziklák, elképzelhetetlenül kék patakok és mormoták. És még ha nem is sikerül feljutnod a hegy tetejére, már 2000 méter fölött is érezheted úgy, hogy a világ tetején állsz (vagy legalább is nagyon közel hozzá).

Somogyi Zsófia – öregdiák, 2011-es 13/IV.

Jó lesz-e a kolesz?

Évnyitó napján költöztem be – mint mindenki – csomagokkal felpakolva, szüleimmel oldalamon. Megszeppent diákok hadát láttam. Rengeteg új diák lett kollégista, köztük az osztálytársaim. A „nyitány”, a Veni Sancte után felvonultunk, és megkezdődött az ismerkedés a szobatársakkal és a prefektusokkal. Bevallom, mivel a „piarista” szó számomra nagy név, féltem, hogy hatalmas vasszigor fogad, fegyelem és zárkózott tanulók. Azóta rájöttem, hogy ez csak a saját „hülyeségem”.

Mind a tanárok, mind a prefektusok és a diákok kellemes családások voltak. Először is az ember ritkán mondja ki, de már alig várja, hogy visszatérhessen a kollégiumba, mivel mindenki egy külön egyéniség, nem találni köztünk sablon embereket. A tanáraimmal még soha nem volt ennyire jó kapcsolat, és tudom, hogy velük bármit meg lehet beszélni, legyen akár komoly, akár kamaszos hisztéria. Itt még azt hiszem megvan a tisztelt-tisztelet kölcsönös alapja.

Kollégistaként az itteni életet kb. két hét alatt meg lehet szokni, és annyi élményben volt eddig részem, hogy máris nagy a kötődés. A prefektusok és köztünk, mintha lenne egy „Kapj el, ha tudsz!” jellegű játék. A külső szemlélőnek néha egy kicsit logikátlanak tűnhet a kollégium, a bentlakó már tudja, hogy igen, az.

Negatív tapasztalatom az időbeosztással van néha és a hosszú, idegtépő és kegyetlen stúdiummal... ☺

Molnár Máté – 9/0.

„Egy kirándulás, kis kiruccanás senkinek sem árt, nem vitás!”

A horvát nyelvi képzés több mint 3 éve indult el az iskolában. Az oktatás a nyelvi előkészítő évfolyamra épül, de a diák számára is adott a horvát nyelv tanulásának lehetősége. Az év elkezdéséhez tankönyv is szükséges; a csoportnak ezt pedig Horvátországból szoktuk megvásárolni. Ezért felvetődött, hogy a vásárlást egy kellemes kirándulással tesszük élvezetesebbé.

Az ötlet megvalósult, és egy kisebb csoporttal indultunk el a határ felé. Kezdetben minden jól indult, habár fáradtak voltunk, hiszen hétvégén mindenki tovább alszik és kipihen a hét fáradalmait. Aztán a határ közelében kiderült, hogy Pelikán Péternek csak fénymásolatban van meg a személyi igazolványa, és ezzel veszélybe került a túra. Végül

Kulisszatitkok

- avagy az „Októberi esték” margójára

Idén tíz éves az Októberi esték rendezvénysorozat. Mindig igyekeztünk olyan előadókat hívni, akik valamilyen szempontból különlegeseek, de szerettem volna, ha a tizedik egy kicsit még különlegesebb. 2011-re a családok évét hirdette meg a katolikus egyház, ezért arra gondoltam, talán titeket is érdekel, milyen a volt és jelenlegi köztársasági elnökök feleségeinek, családjainak élete.

Májusban elkezdtem a szervezést, mégpedig úgy, hogy kiválasztottuk a még korban megfelelő „first ladyket” és meghívó levelet küldtem a tikárságuknak. Mivel az elnök asszonyok (Göncz Árpádné – nagyon leős, kiesett; Mádl Ferencné; Sólyom Lászlóné; Schmitt Pálné) száma csak három, ezért Antall József volt miniszterelnök feleségére, és Orbán Viktor jelenlegi miniszterelnök feleségére esett a választás, hogy meginvitáljuk. Végül a sort **Bekk Mária**val, Kövér László feleségével egészítettük ki.

Akármilyen hihetetlen, **Lévai Anikó** tikársága azonnal válaszolt, és azt írta: szívesen jön, de csak az önkéntességről szeretne beszélni. Ebben maradtunk.

A budapesti Piar épületének megszentelési ünnepére minden magyar piarista eljött, így Kállay Emil atya is Erdélyből. Biztosan emlékeztek, a Veni Sanctet ő celebrálta. Nos „véletlenül” nagyon jól ismeri Mádl Dalmát, Sólyom Erzsébetet, Antall Józsefnek így elvállalta, hogy segít a meghívásukban. **Antallné Klára** asszonyt a fián keresztül is elértük, mert Schmidt Pista bácsi személyes jó ismerőse.

Sólyom Erzsébet betegséggel küzd, így nagyon szép levelet írt, amiben sajnálattal nemet mond a meghívásra.

Képzeljétek, az egyik nap óráközi szünetében csöngött a telefonom. Nézem, ki kerekeshet – nincs szám. Nagyon ritkán veszem fel, utálok, ha valaki inkognitó telefonál. Szerencsémre most fölvettem, mert ezt hallottam: **Mádl Dalma** vagyok. Azt hittem ledobom a telefont, „lányos” zavaromban, azt sem tudtam, hogy köszönjek. El kellett telnie pár másodpercnek, amíg magamhoz tértem. Ez a drága, jó asszony elkezdett nekem, nevesincs tanárnak mentegetőzni, hogy sajnos a férje halála még annyira megviseli, hogy most nem vállal közszereplést. Kimondhatatlanul sajnálom, miattatok.

Remélem, veszitek az adást, ami ezeken a rendkívüli asszonyokon keresztül jön.

Horváth Andrea tanárnő

Tislér Jolán, Joli néni, iskolánk horvát nyelvtanára nyelvtudására és nyugodtságára is szükségünk volt, hogy átmenjünk a határon. A határör, miután kézbe vette a másolt személyit, megkérdezte, hogy mit csináljon ő velünk. Erre Joli néni halálos nyugalommal csak ennyit mondott: „Ništa” („Semmit”), majd a határör könyöröletesen átengedett minket.

Először Draškovecbe mentünk, ahol az iskolaigazgató körbevezetett a helyi iskolában és megmutatta a templomot is, továbbá néhány iskolai – részben horvát nyelven előadott – történettel, élménnyel és ínycs reggelivel tette élvezetessé a kirándulás elejét. Ezután Čakovecbe (Csáktornyára) mentünk, ahol megvettük a tankönyveket és megtekintettük a várost, Nikolaj Zrinski (Zrínyi Miklós) városát, aki mint horvát nemes áldozta fel életét a hazáért, a magyarságért. Csáktornya után Varaždinra (Varasdra), a híres barokk városba mentünk, ahol megnéztük a város nevezetességeit és megkóstoltuk a tiszafa amúgy mérgező termésének ehető részét. A vár, a barokk utca- és házdíszítés mellett, még jobban megidézte a

múltat, az Európa szerte híres temető, amely egyszerre megdöbbentett és megnyugtatót minket.

Ezek után elmentünk a marija bistricai kegyhelyre. Az úton Zsolt atya a kanyarokat a tranzittal versenyautó módjára vette be, ami a merészeket vad örömmel a félősebbeket enyhe idegességgel töltötte el. Marija Bistrica volt szerintem a kirándulás csúcspontja, mivel a csoportból még kevesen jártak ott előtte, illetve a lemenő Nap még meghittebbé tette ezt a szakrális helyet. Mielőtt haza indultunk, elnyaltunk egy kis horvát fagyit is. Haza fáradtan, de új élményekkel érkezünk meg.

A kirándulás előtt kicsit féltem, hogy érdemes-e elmenni erre a túrára, mivel a szabadidőmből kellett áldoznom. A kirándulás során volt alkalom a horvát nyelv gyakorlására, családias hangulatban és élményekkel teli volt, ami értékebbé teszi az ember életét. Ezért úgy gondolom és mindenkinek ajánlom, hogy vegyen részt ilyen kirándulásokon, már csak azért is mert a jóból sosem elég.

Badó Dávid – 12/III.

Mit csinált diákfelfelése 5-8-ig?

Őszi kirándulásunkról kétszer két szemmel

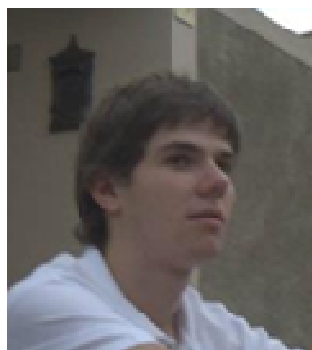
Október elején utazott Budapestre a két 6. és az 5. osztály. Először a Parlamentbe mentünk, megnéztük a koronázási jelvényeket. Láthattuk az őrségváltást is, ami annyira tetszett a fiúknak, hogy követni kezdték az elvonuló katonákat. Ezután a Tropicáriumban csodáltunk meg néhány egzotikus állatot és tengeri „vízi szőnyet”. A sűrű program és élmény után fáradtan értünk haza. Ezen a klassz kiránduláson megtanultam komolyan venni Ildi néni „riogatását”: ha nem tanuljuk a nyelvtant, cápa eledelet csinál belőlünk. Brrrr.

Bognár Bella – 6.b

Egyik októberi szombaton vonattal utaztunk Budapestre. Megnéztük a Parlamentet és a Tropicáriumot. Először az Országházba mentünk. Egy kedves néni volt az idegenvezetőnk, rengeteg érdekes dolgot mesélt az épület aranyozásáról, freskókról, megnéztük az üléstermet. A Parlament után a Tropicáriumba utaztunk, ahol sok izgalmas dolog várt ránk: hatalmas cápák, krokodilok, kisebb teknősök, gyönyörű madarak. A vonaton hazafelé sokat játszottunk, nevettünk – fáradt kísérőink öröme. Jó volt ez a kirándulás!

Lóránt Noémi – 5.a

BRAZÍLIAI TUDÓSÍTÓNK JELENTI

Kedves Diáktársak, Tanárok, Barátaim!

Először is szeretettel köszöntelek titeket Braziliából, ahol ezt a tanévet töltöm. Aki esetleg nem tudná, Ihász Bence vagyok, 2.5 éven át koptattam – és még egy évet fogom – a nagykanizsai Piarista Iskola padjait. Már közel négy hónapja annak, hogy megérkeztem ide a déli féltekére. Sokan kérdezik, hogyan is jutott eszembe idejönni Braziliába. Amikor elkezdtem gondolkodni azon, hogy egy évet jó lenne kint tanulni, első sorban olyan országba szerettem volna menni, ami közelebb van Magyarországhoz (pl. Németország vagy Finnország). Erre sajnos nem volt lehetőségem (protekció hiányában), amit utólag nem is bánok...

Zsolt atya arra kért, írjak egy kicsit a kinti életéről. Na, akkor lássuk egy picit ezt is! A város, ahol lakom, Presidente Prudente, körülbelül 200.000 lelket számlál, 600 km-re helyezkedik el São Paulótól. Egy családnál lakom. A család velem egykorú fiúgyermeké ebben az évben Mexikóban tartózkodik ugyanezzel a csereprogrammal. Ezen kívül van még egy 15 éves „lánytestvérem”. Velünk lakik az anyukának egy unokaöccse és egy unokahúga. Miért írtam ezt le? Hogy lássátok, nem éppen unalmas család, mindig van kivel beszélgetni vagy mit csinálni.

Egy kicsit az iskoláról is, ahol tanulok. Amikor megérkeztem július 25-én São Pauloba, rá 7 napra kezdődött az iskola. Az iskola egy magániskola, tehát nincs reális rálátásom, milyen az állami iskola. Csak hallottam róla, de azt mondják, hogy a minősége sokkal rosszabb, nehezebb bekeverülni az egyetemre az állami iskolából, mint egy magániskolából. Ezért aki anyagilag megengedheti, az magániskolába járattja a gyermekét. Ezért is vagyunk egy osztályban 42-en, amit én egy kicsit soknak érzek, de most már kezdem megszokni. Az osztály ahova járok a végzős évfolyam, tehát velem egykorúak, ami ismerkedés, barátkozás tekintetében tökéletes. Kicsit a tantárgyakról. Három különböző típusú kémia, fizika, biológia és matematika, kettő különböző földrajz és történelem (külön választva Brazília és általános). Ezen kívül van még portugál irodalom, nyelvtan, angol nyelv, szociológia, filozófia és testnevelés. Egy nap 6 óra van délelőtt, utána mindenki hazamegy ebédelni. Vannak napok, amikor van délután is tanóra. Kezdetben nem sokat értettem az órákon, csak bambultam. Most már sokkal jobb.

Braziliában a hivatalos nyelv a portugál. Megérkezésem előtt semmit sem beszéltem portugálul, csak egy kicsit lapozgattam a portugál nyelvkönyvet. A portugál nyelv nem könnyű, de nem lehetetlen megtanulni, ha az ember anyanyelvi környezetben van. El sem lehet képzelni mennyire gyorsan megy a nyelvtanulás, ha itt él az ember, és rá van kényszerítve arra, hogy beszéljen. Hetente kétszer van portugál nyelvvóra, kifejezetten nekünk cserediákoknak, ami szintén nagyban segít a nyelvtanulásban. Emellett filmnézéssel, meseolvasással segíték magamon, hogy elsajátítsam a nyelvet.

Röviden az itteni hitéletéről és hogy én ezt hogyan élem meg. Az emberek 95%-a katolikus és körülbelül 90%-a gyakorolja is a vallását. Az „én családom” nem jár templomba, csak a „húgom”. Én is vele szoktam menni. Egyébként a család nem ateista, csak nem járnak templomba. Amikor először voltam misén, nem tudtam elképzelni hol vagyok. A templomban mindenki tapsolt, ugrált, énekelt, hangosan röhögött, tehát olyan volt, mint egy magyar gyerekmise. Sokkal vidámabbak az emberek. Olyan, mint a filmekben az amerikai mise. Ugye tudjátok milyen?

A „húgom” egy ifjúsági csoportba jár, ahová egyszer már én is elmentem vele, bár ez még az első időben volt, amikor nem sokat értettem, tehát akkor még nem volt annyira érdekes számomra. Az elmúlt hetekben felvettem a kapcsolatot a São Paulói Bencés Atyákkal. Talán valamikor sikerül egy találkozót összehozni, mert jó lenne már egy beszélgetés komolyabb témákról a saját anyanyelvemen. Ez hiányzik legjobban...

Lássuk, mi volt nekem első ránézésre nagyon érdekes. Mennyire alacsony itt a közbiztonság. Az olyan nagy városokban mint São Paulo vagy Rio de Janeiro sötétedés után gyalog kevés helyen sétálhatsz biztonságosan. Az én városomban ez annyira nem jellemző, de azért itt is mindenhol van viz és hoz a családom. A ház, ahol lakom egy teljesen zárt úgy nevezett „condominio” ahova csak az itt lakók jöhetnek be. Van egy kapu, ahol ellenőrzik, ki jön be. A kapun belül biztonságos mászkálni bármely időpontban, de ezen kívül jóval veszélyesebb. Pedig én nem nagyvárosban lakom.

A másik érdekesség, hogy mennyivel nagyobb a társadalmi megosztottság a szegények és a gazdagok között*. Itt egy átlag családnál nem számít luxusként a bejárónő, a két autó, az úszómedence. Még egyszer mondok egy átlagos családot. Nem milliommokról beszélek. Sokkal többet esznek étteremben, mint egy átlag magyar család. Egy szóval többet keres egy orvos, egy mérnök, egy tanár, mint otthon... Elgondolkodtat, mert nem biztos hogy többet is dolgozik. Nem irigylem tőlük egy percig sem. Talán jogosan teszem föl a kérdést 17 évesen, hogy Magyarországon miért nincs így? Aki 6-7 évet tanul az egyetemen, az miért nem boldogulhat otthon ugyanígy?

Nem tudom, Zsolt atya így képzelte-e el, most ennyit tudtam leírni. Üdvözetemet küldöm az egész osztálynak, kollégistáknak és a tanároknak is. Üdvözlettel

Ihász Bence – 12/VI.

*A milliommós réteg alig pár fő, a cikkben említett „átlag” szintén pár százalék, a túlnyomó többség mély szegénységben él! (szerkesztő megj.)

ALSÓS OLDALAK - 1.

Madárgyűrűzés

Az erdei iskolában rendkívüli élményben volt részünk.

Egy madarász bácsi megmutatta, hogyan végzik a madárgyűrűzést. Kiraktunk két nagy hálót úgy, hogy a madarak ne vegyék észre. Egy kis barátka bele is repült. A madarász óvatosan kivette a hálóból, mi pedig gyönyörködtünk benne. Megnéztük a gyűrűzést, sőt mindenféle méretű gyűrűt és a gyűrűt összenyomó fogót is kézbe vehettük. A bácsi egy könyvbe beírt minden adatot a barátposztáról és a gyűrűzésről.

Nagyon tetszett. Miután lefényképeztük a madárkát, szabadon engedték.

Molnár Luca és Hermán Zoltán 4.a

Surrá, negyedikes lettem!

Nagyon örültünk, amikor újra elkezdődött az iskola. Végre láthattuk osztálytársainkat, tanítóinkat. Sokat beszélgettünk, játszottunk. Jó a Piarista Iskolába járni!

Negyedikesek lettünk! Ez nagy öröm. Mi vagyunk a legnagyobbak az alsó tagozaton. Sok új dolgot tanulunk mi is, mint a többiek. Egy rossz azért van ebben, év végén el kell búcsúznunk a tanító néniktől.

Claessens Fline és Halász Anita 4.a

Ki mondta?

1. „Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket!”
2. „Ha nem lesztek olyanok, mint ez a gyermek, nem mehetek be az Isten országába.”
3. „Legyetek jók, hiszen tudtok!”
4. „Ne keressetek mást, csak azt, ami az Isten akarata!”

Ha nekem hatalmam volna

Ha nekem hatalmam volna, minden embert meggyógyítanék, a szegényeknek szállást adnék és az emberek között barátságot tennék. Megakadályoznék minden háborút. Az egész világot szebbé tenném. Nem hagynám, hogy bárki vagy bármi tönkre tegye a sok munkát, amit az emberek csináltak: a földeket, kerteket, virágokat, fákat vagy bokrokat. Én az összes szegény embernek pénzt adnék, és minden kapsit megbüntetnék. Én ezt tenném, ha hatalmam lehetne.

Vittman Zsuzsanna 4.a

Ha nekem hatalmam volna

Ha nekem hatalmam volna, azt hiszem csuda jó világ lenne! Először is azt kívánám, hogy béke és boldogság legyen a földön. Mindenki mosolyogna, az emberek nem ismernének olyat, hogy szomorúság. Nem veszekednének, nem ordítoznának egymással, mint aki megbolondult. Még azt is kívánám, hogy ne legyenek betegségek. Mindenki legyen egészséges! Mindenki becsülje meg azt, amit kapott!!

Ó, ha nekem hatalmam volna!!

Horváth Rebeka Mária 4.a

5. „Másokat szolgálni, magunkat pedig elhanyagolni ostobaság és nem szeretet.”

6. „Köszönjük meg az Úrnak, hogy megpróbál bennünket, hiszen ez azt jelenti, hogy szeret.”

Az első tíz hibátlan megfejtő jutalmat kap.

Hálaadás

(ahogy ezt egy negyedikes látja):

Hálát akkor adunk, ha kapunk valamit. Istennek nagyon sok hálaival tartozunk, mert Ő nagyon sokat adott és tett értünk. Megköszönni saját szavainkkal, rövid imával, fohással is lehet. Isten felé HÁLÁT ADNI soha ne felejts el!

Náray Dániel Bendegúz
– 4.a

Gyerekszáj

- Na, milyen finomság volt ma az ebéd?
- ...galuska leves.
- Milyen?
- ...galuska leves.
- Mondd hangosabban, nem értem.
- Hát galagaluska leves!!!
- ☺☺☺ Hát, akkor mégsem én vagyok a süket!
- Az da-ra-ga-lus-ka leves.
- Jaaaaaa

Gyerekszáj

Hittanóra a 4.a osztályban. A tanító utasítása: Sorold fel Jákob gyermekeit! Mire egy diák válasza: Gyermekei két törvényes asszonytól és 2 szolgától **szelettek**.
Lea – Jákob gyermekei: Ruben, Simeon, Lévi, Juda, Isszakhár, Zebula
Bilha – Jákob: Dán, Naftalin
Zilpa – Jákob: Gád, Aser
Annakutána – Jákob: Dina
Rákhel – Jákob: József, Benjamin

ALSÓS OLDALAK - 2.

Imák

Ó, Istenem!

Neked adom mindenem, amim van. Mert Téged illet az egész világ kincse és az emberek gyöngétlensége. Ámen!

Takács Dzszenifer Emma 4.a

Hálaadás

Hálát adok Istenem, hogy ma egész nap vigyáztál reám. Segíts, hogy holnap is jó legyek és szeresselek! Vigyázz testvéreimre és mindenki másra. Ámen.

Mészáros Ákos 4.a

Urunk, aki a fellegekben vagy, megváltottad a világot, aki meghalt értünk, add meg nekünk kenyerünket. Mi megháláljuk neked.

Megbocsátunk őszinte szívvel azoknak, akik vétkeztek, megpróbálunk közelebb kerülni hozzád most és mindörökké, ámen.

Bodó Balázs 4.a

Istenem!

A Te szeretetteddel mindig szeretni fogok.

A Te boldogságoddal mindig boldog leszek.

A Te jóságoddal mindig jó leszek az embertárimhoz.

Fodor Anna 4.a

Uram! Hálát adok neked ezért a napért, és azért, hogy vigyázol rám! Bocsásd meg bűneimet, és hogy nem imádkoztam reggel... Ámen.

Vigh Dóra 4.a

Gyerekszaj

a 2. B-ben

Máté nehezen üli végig a 45 perces tanórát. A rajzóra kellős közepén odamegy a tanári asztalhoz.

- Tanító néni szeretnék kérdezni valamit.

- Tessék, Máté, kérdezzél!

- Ma délután a mamám jön értem.

- Mátékám, hol itt a kérdés? – kérdezi a tanító néni.

Máté mosolygós arccal válaszol:

- Hm... nem tudom.

Embereeeeek!!! FEJTÖRŐ MINDENKINEK !!!

Segíts összetett szavakat alkotni! Az előtag és az utótag a megadott szó legyen!

Példa: váll FA iskola – azaz mind a vállfa mind a faiskola értelmes összetett szó.

KICSIKNEK (1-4. évfolyam):

lepke	szoba
nyak	por
házi	törlő
sárga	torta
tejbe	felfújt
gömb	csapás
gyöngy	bárka
hurka	toll
ruhás	ajtó
sárga	fűtő
kenyér	kémény
bőr	zseb
tető	kályha
csoda	búra
csirke	galuska
fenyő	tűz
egér	test
szökő	gyűrű
védő	kefe
domb	cserép
lángos	lapát
nadrág	kendő
gyerek	festő
emlék	moly
álom	keret

NAGYOKNAK (5-12. évfolyam):

szántó	rengés
villany	síp
kerék	tű
henger	hallgató
táska	hullám
élet	mű
kerék	rém
villany	hab
bor	láda
pala	paripa
él	mozgás
emlék	gyűjtő
fűzet	radiátor
ostor	hárító
hely	kezelő
hiba	fogalom
irat	fal
hála	malom
japán	alma
élés	fibrilláció
világ	ing
anya	eb
árok	vonal
mű	koncert
rab	reakció
menet	hagyó
mozgó	zavar
atom	hű
violin	kérdés
kézi	tempó
nap	só
ruha	kötő
gumi	rózsa
sátor	gerenda
töltő	adó
táp	torna
villamos	foglaló
repülő	hatás
krumplis	falu
egér	társ

A hibátlan és hiánytalan megfejtéseket a lap megjelenését követően folyamatosan lehet leadni Szentgyörgyi Ildikó tanító néninek. A saját korosztálya szerint az első három hibátlan megfejtést leadó diák meglepetés nvereménveket vehet át Ildi nénitől.

Hogyan változnak az anyagok?

Rendhagyó technika óra a 2. B-ben

Az anyagok változásait vizsgálgattuk technika órán. A múlt órán érdekes megfigyelésben volt részünk.

A ragados, nyúlós, folyós tojásokat a legfinomabb szilárd anyaggá varázsoltuk. Ugyanis piskótát sütötünk. Mindenki dolgozott. Tojást törtünk (össze is), haboltunk, kevertünk, cukroztunk, liszteztünk, kanalaztunk, kóstolgattunk, nyalogattunk, amíg csak tepsibe nem került az új anyag. Alig vártuk, hogy Kati néni megsüssse! Eperdzsemmel és baracklekvárral nagyon hamar el is tűntették.

Többször is lehetne ilyen óránk!

Óvodásaink Celesztina anyja ölében

macik

1. 2010/211-es tanévből:

Az előző nevelési év megkoronázásaként közös kiránduláson vettünk részt a szülőkkel és a gyermekekkel. Úti célunk a Somogy megyében található kis település Gyöngyöstyán volt, amelyet autóbusszal közelítettünk meg, mely nagy élmény volt a gyermekek számára. A tanyán különféle háziállatokkal és vadállatokkal ismerkedhettünk, lehetőségünk nyílt szamaragolásra és lovaskocsikázásra is. Ebédre kemencében sült langallóval kedveskedtek házigazdánk.

Év végén került sor a nagycsoportosok búcsúztatására. A maci csoport 8 gyermektől köszönt el. Ők mindnyájan a Piarista Iskolában kezdték meg iskolai tanulmányaikat.

2. 2011/2012-es tanévből:

A nevelési évet 26+1 óvodással kezdtük. Gyermekeink nagyon gyorsan megszokták az új környezetet, az óvodai szokásokat, szabályokat hamar elsajátították.

Szeptember 22-én az őszi táj és időjárás tanulmányozása céljából, valamint kihasználva az utolsó napsütéses, meleg napokat kirándulni mentünk Szent Mihály-hegyre. Vonattal utaztunk és mivel volt olyan kisgyermek, aki még életében nem utazott eddig vonaton, így az élmény nagy és maradandó volt. Miután megérkeztünk az állomásra, megfigyelhettük a Mura-Dráva torkolatot, az őszi természetet, a kápolnát a dombtetőn.

Szeptember 29-én került megrendezésre az óvodában a Szent Mihály napi vásárunk, melyet szorgos előkészületek előztek meg. A gyerekek saját kezűleg készítettek különféle ajándéktárgyakat, befőtteket, stb., amelyeket a vásárrban árultunk. Láthattuk a Süni csoportosok vásári hangulatot felidéző jelenetét, majd ezt követően táncházat rendeztünk, amelyben szülő és gyermek egyaránt jól érezte magát.

Október 4-én Állatok Napja alkalmából részt vettünk a Kertvárosi Óvoda által szervezett játékos vetélkedőn a Sétakertben, ahol állatokkal kapcsolatos ügyességi feladatokat kellett a gyermekeknek megoldani.

Október 14-én a középső- és nagycsoportosokkal színházba látogattunk, ahol a Római mese című bábelőadást láthattuk, amely Néri Szent Fülöp életét és munkáját mutatta be nekünk.

Már nagyon sok programon vettünk részt, és még rengeteg áll előttünk ebben a tanévben is. A gyermekek nagyon fogékonyak és aktívan részt vesznek a különféle foglalkozásokon. Próbálunk számukra igényes és színvonalas programokat kínálni, nemcsak az óvodában, hanem azon kívül is.

Igyekszünk őket a helyes útra terelgetni, kérve ehhez Boldog Donát Celesztina közbenjárását.

A szülőknek havonta imaestet szervezünk, amely alatt folyamatos gyermekfelügyeletet biztosítunk, így együtt tudunk imádkozni családjaikért és óvodánkért, valamint meghallgatjuk egymást odafigyeléssel.

Eszti néni és Orsi néni

S ü n i k

*„Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja a mennyek országát, mint egy gyermek, nem jut be oda!”
(Mk 10, 15)*

Az óvodánkba járó gyermekek nem csupán óvodai csoportot, hanem igazi kis közösséget alkotnak. A felnőtteken kívül a gyermekek is figyelnek egymásra, számon tartják, ha valaki hiányzik, segítik társaikat.

Csoportunkba 29 vegyes életkorú gyermek jár. A gyerekek már hozzászoktak, hogy mindent együtt végzünk. Legyen szó imádságról, kertészkedésről, sütésről, kézimunkáról.

A gyermekek sajátja Isten teremtett világára való rácsodálkozás. A nagytól az egészen kicsiny dolgokig. Hálát adunk mindazért, amit a Jóisten nekünk teremtett, hálát egymásért, családjaikért.

Szívesen töltjük időnket a természetben, amikor tehetjük, kirándulni megyünk. Így esett, hogy szeptemberben elhatároztuk: teszünk egy felfedező utat a Szent Mihály hegyre. Éppen aktuális volt, hiszen a hónap végén tartottuk a Mihály-napi vásárunkat. Beszélgettünk Szent Mihályról, és az ehhez a naphoz kapcsolódó népszokásokról egyaránt.

Sok gyermek számára már az utazás is különleges élmény volt, hiszen voltak olyan gyermekek, akik még soha nem utaztak vonattal. Mindenki vidáman, izgatottan integetett a szüleinek az ablakból. Öröm volt hallani a vonat kattogó zaját, az ablak előtt elsuhanó tájat.

Miután megérkeztünk, hátunkra vettük a tarisznyákat, és elindultunk fel a hegyre. Ugyan nagy magasságokba kellett felmászni, a gyerekek örömmel tették mindezt, sőt énekléssel is bátorították egymást. Útközben számos újdonsággal találkozhattunk. Láttunk „darázs-garázst”, gyűjtöttünk csigaházakat, simogattunk mohát. Utunkat madarak dala kísérte. Mire felértünk, jól elfáradtunk, de Ili néni szeretettel várt bennünket a kápolnánál, ahol megpihenhettünk, amíg elmondta nekünk amit a kis templomról tudni lehet. Természetesen mielőtt kiléptünk volna a templomból, elmondunk egy imát családjaikért.

A gyerekek minden fáradságukat elfelejtve, vidáman szaladgáltak a domboldalon. Szívmelengető érzés volt látni, amikor evés alatt a gyerekek szeretettel megosztották egymással finomságaikat. Lefelé jövet gyönyörködhattunk a táj szépségében, végül tisztes távolból ugyan, de megfigyeltük a Mura gyors folyását is.

A vonaton hazafelé már csendesebbek voltak a gyerekek, többen majdnem elaludtak. Másnap a szülők arról számoltak be, hogy bizony nem okozott problémát az esti elalvás.

Köszönetet mondtunk a Jóistennek, hogy vigyázott ránk ezen a szép napon és jól érezhettük magunkat. Ha az Úr úgy engedi, még sok hasonlóan szép napot fogunk együtt tölteni.

Kóréné Horváth Anita óvónő

Óvodásaink Cselesztina anyja ölében

Katicák

„Minden gyermek külön csoda: Isten köztünk élő mosolya!”

Csoportunkba 27 kisgyermek jár, vegyes életkorúak. Akad, aki az iskolába készül, és van, aki éppen most szakadt el először édesanyjától, a meleg családi fészekből. A közöttük tátongó szakadék áthidalásához pedig a feltétel nélküli, elfogadó szeretet a kulcs. Igyekszünk elültetni ennek csíráját bennük. Naponta tapasztalhatjuk, ahogy ez a kis csíra szárba szökken, amikor a kicsik felé segítő kezüket nyújtják a nagyobbak. Öröm nézni őket!

Katolikus óvodaként igyekszünk a hit felé terelni ezeket a csöppségeket. Naponta imádkozunk, énekelünk. Hálát adunk a Jóistennek minden alkotásáért. Ám imádkozni nem csak szavakkal lehet, tetteink is jelenthetnek párbeszédet az Úrral. Igyekszünk a napi tennivalóinkba beépíteni a keresztény hitre nevelést. Benne van az isteni szeretet egy-egy mozgásos játékból, amikor a másik gyermek testi épségét kell megóvni, vagy egy ábrázolásban, amikor a világ szépségeit, ajándékait jelenítjük meg a vizuális képességek fejlesztése során.

Az egymás közti összetűzések, konfliktusok tanulságosak a gyermekek számára. Békítünk, és hiszünk a bocsánatkérés, a simogatás jótékony hatásában.

Óvodánkban hagyomány a Szent Mihály nap. Lázás készülődéssel telik el a szeptember, készülnek a szebbnél szebb vásárfiak. Nem hiányozhat a programból a sütés sem, idén perccet készítettünk a gyerekekkel. Kivették a részüket a munkából, élvezettel dagasztották, gyúrták, formázták a tésztát.

Szeptember végén, a jó időt kihasználva, útra keltünk, hogy felfedezzük a Budafai Arborétum természeti kincseit. Első állomásunk Csömödér volt, ahol felszálltunk az erdei kisvasútra. Hangulatos falvakon át vezetett utunk, a kocsikból gyönyörködtünk a tájban. Az arborétumba megérkezve rögtön felfedezőútra indultunk. Megmásztuk a kilátót, hogy aztán madártávlatból is szétnézhesünk. A nap végére megeredt az eső, de kedvünket ez sem szegte. Élményekkel gazdagon, egy tartalmas nappal a hátunk mögött érkezünk haza.

Fontos a kisgyermek egészséges életmódra nevelése. Az őszi gyümölcsök és az egészségmegőrzés kapcsán készítettünk idén is gyümölcshalátát. Lelkesen mosták, pucolták a friss terméseket. Hálás vagyok a szülőknak, akik lehetővé tették, hogy pompás saláta tegye teljesebbé ebédünket!

Kertész Zsófia – a Katica csoport óvónője

A gyermekek nap, mint nap mosolyt csalnak arcunkra. Végezetül álljon itt néhány gyöngyszem az ő különös és csodálatos nyelvezetükből:

Anna (4 éves): „Én minden nap szoktam imádkozni a háláért.”

Óvónő: „Összeakad a bajszunk, ha nem fogadsz szót!”

Rebeka (4 éves): „Neked nincs is bajszod.”

Óvónő: „Hogy hívják Szűz Mária fiát?”

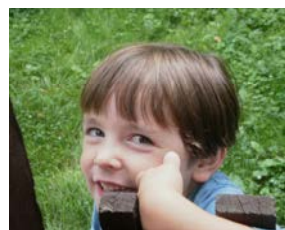
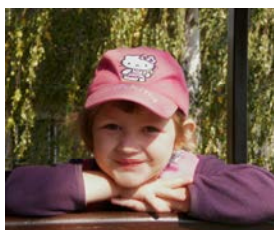
Válasz: „Tomasits Istvánnak”

Bobó (4 éves): „A bagoly háziállat.”

Óvónő: „Biztos, Bobókám? A ház körül lakik?”

Bobó: „Nem, de majd oda fog repülni.”

Boglárka (6 éves): „Apukámmal megyek dolgozni, ha majd nagy leszek.”

IRODALMI KÁVÉHÁZ

Mi újság a drámatagozat háza tájékán?

A három fa legendája című rövid előadásunkat legutóbb egy helybeli meghívás kedvéért újíttuk fel: 2011. október 13-án játszottuk a Medgyaszay Házban a „Lurkókért tiszta szívvel” jótékonyági műsor keretében, amit az Úrhajós Úti Gyermekvédelmi Központ gyermekei javára rendeztek meg.

A norvég mese egy lényünk legmélyét érintő kérdést jár körül: Mit tesz Isten azokkal a vágyakkal, amelyeket a szívünkbe ültet? Meglehet, egész mást, mint amit elején magunk álmodunk. Rá figyelni, Hozzá igazodni, Rá hagyni, nemde ez a dolgunk?

Tamási Áron: Vitéz lélek című színdarabjával vendégszereltünk Budapesten 2011. szeptember 16-án a budapesti Szent Margit Gimnáziumban, Görbe László piarista igazgató atya évről évre megismétlődő szívélyes meghívásának eleget téve.

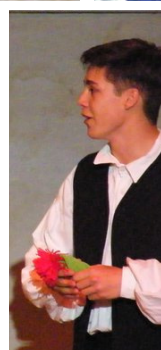
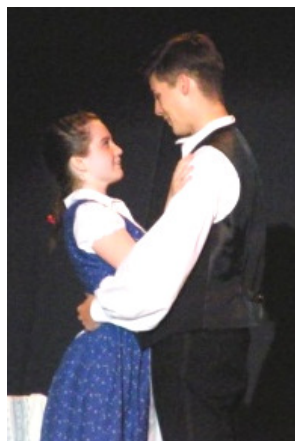
A példázat Balla Péter sorsán keresztül tanít bennünket: „Amikor visszajöttem, az apámat már eltemették, a viharban széjjelfoszlott a fészek is. Ott kezdem, ahol egy vesztett embernek s egy vesztett nemzetnek kezdeni kell. Kicsiből, alázatosan és hittel. Isten és föld között indultam el, s ott megyek egyenesen végig... Hadd lássa a világ, hogy leverve is tud élni a magyar, akkor is, ha szegény. Inkább egy szamarat vesz kezdetben, ahogy a szegény asszony is egy tojást vesz csak. S ahogy a szegény asszony el szokta ültetni a tojást, én is úgy fogom elültetni a szamarat. Elültetem, s szorgos munkával négy lovat fogok kiköteni belőle!... Isten egy kicsi hógolyót adott a kezembe, ami hitből és akaratból volt, patyolat fehéren! Én elindítottam ezt a hógolyót, s most úgy látom, hogy görgeteg lesz belőle!”

A drámatagozatosaink következő bemutatója Shakespeare Rómeó és Júliája, előadásunkban beavató színész: a tanító tanárok is játszanak benne, Mihály Péter Lőrinc barát, Kereszty Ágnes pedig a dajka szerepében. A diákok felváltva alakítják Rómeó és Júlia szerepeit. Az előadást három különböző ponton megállítjuk, Mihály Péter fűz hozzá magyarázó megjegyzéseket, így mind a darabot ismerőknek, mind a művel először találkozók nézőknek izgalmas élményt ígér. A kulisszatitkokból annyit elárulhatunk, hogy az előadást egy zárt térben juttatjuk, azaz a közönség körül üli a játszó személyeket, akik mindaddig a közönség soraiban foglalnak helyet, amíg színre nem lépnek.

2012. április 16-án – az országban nem egyedüli kezdeményezésként – a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színházban is megrendezik az Ádámok és Évák ünnepét. A tavalyi évhez hasonlóan tizenöt iskola között kisorsolták Madách Imre Az ember tragédiája tizenöt színét. Az így létrejött láncszemeket ezen a napon fűzzük föl egyetlen nagy három órás előadássá. Iskolánk tavaly az Eszkimó színnel bizonyított (14.), idén a Konstantinápoly szín (7.) színpadra állítása vár ránk. Hála a zalaegerszegi színháznak több száz diák köthet szorosabb kapcsolatot Madách művével és a színházzal. Életre szóló élmény ez minden résztvevő számára.

A diákszínpadunk idei új bemutatója Sík Sándor István király című darabja, ami szent királyunk földi életének utolsó napján játszódik.

Kereszty Ágnes tanárnő

Fehér karácsony

Melegség tölti el szívem,
mikor e tájat kémlelem.
Fények, díszek világítanak most,
melyek szebbé teszik a várost.

A család együtt van, mindenki boldog.
Ilyenkor jutnak eszembe olyan dolgok,
mik megvilágítják a szívüket.
Ezek a baráti fényképek.

Kinézek az ablakon,
s mit mondok magamban?
Szép az élet akkor is, ha tél van!
Nincs messze!

Már nincs messze barátom,
mikor mindent hó borít,
a Fehér Karácsony!

Szabó Dóra – 7/I.

SPORT- SZELET

Dupla axel, tripla lutz

Egy uniós pályázaton elnyert ösz-szegnek köszönhetően iskolánk minden diákja nyolc alkalommal ingyen vehette birtokba a zalaegerszegi jégcsarnokot. A pályázati pénz mind az útiköltséget, mind a korcsolyabérletet, mind a belépődíjat fedezte.

Megmutathatták tehetségüket a jég akrobatái, de aki még életében sosem látott közelről korcsolyát, az is a jégre merészkedhetett. Még a pedagógusok közt is akadt olyan, aki már rég betöltötte a negyvenet és most lépett életében először a jégre. Istennek hála, az első esések nem csonttöréssel vagy ficam-mal végződtek, hanem megajándékozták őt a jégen siklás boldog örömeivel. Tanítványai azóta is büszkén tekintenek osztályfőnökükre.

Ugyanakkor akadt néhány olyan nagydiák, aki nem élt a tálcán elé tárt lehetőséggel, és inkább a pálya szélén unatkozott vagy a távolmaradáshoz kibúvókat keresett. Hiába, egyszerre mindenkinek a kedvére tenni lehetetlen vállalkozás.

sportbarát

GONDOLATOK A KÖNYVTÁRBAN

A könyvtár ritkaságaiból, újdonságaiból, ajánlásaiból

Könyvtárunk újdonságaiból ismertetek nektek néhányat. Remélem, találtok köztük kedvetekre valót.

HOGY HITEM LEGYEN – Andrásfalvy Bertalan néprajzkutatóval beszélget Heidl György (Kairosz Kiadó Bp. 2008. 126 oldal)

Für Lajos – „Ne bánts a magyart!” – Kodály és Bartók történelem szemlélete (Kairosz Kiadó Bp. 178 o.)

Szalézi Szent Ferenc – Segítség a szeretethez – Gondolatok minden napra (Kairosz Kiadó Bp. 2008. 126 o.)

David Berger – Találkozás Aquinói Szent Tamással (Kairosz Kiadó Bp. 2008. 186 o.)

Ingrid Cremer – Nagy Szent Albert (Kairosz Kiadó Bp. 2007. 274 oldal)

Gyurkovics Tibor – Levelek Mandzsúriába (Kairosz Kiadó Bp. 274 oldal)

Csillagigéző – Gyermekversek kicsiknek és nagyoknak a téli ünnepkörből, Tóth Árpád Ferenc versei, Tápai Éva képei

Hited meggyógyít – Kerényi Lajos piaristával beszélget Kozma László (Kairosz Kiadó Bp. 2007. 135 oldal, Miért hiszek sorozat XL. kötete)

A szerző – Kozma László – Kerényi Lajos atyát, a piarista szerzetest nyolcvan éves születésének napján tevékenységéről, tapasztalatairól kérdezi. Idézet a műből: „Lajos atya sokféle tevékenységet folytat, találkozókat szervez, évtizedek óta járja a kórházakat, betegeknek viszi az erőt adó örömhírt, sokféle emberrel találkozik, meghallgatja őket, elbeszélget velük. Előfordult-e, hogy ezek a találkozások összekapcsolódtak saját életének eseményeivel?

Atya valóban így van, találkozásaim nekem is sokat adnak, segítik hivatásom, belső céljaim kiterjedését, sokszor vagyok tanúja annak a nagy misztériumnak, ahogyan az ember Istenre talál, ez engem is erősít...”

Igen megrendítő sorokat olvastam a 12-13. oldalakon. Lajos atya egyik beteglátogatásán egy kilencven éven felüli bácsival való találkozásáról beszél. A beteg, Olty Vilmos. („Vészbíró” volt az ötvenes években, Mindszenty Józsefet is ő ítélte el.) De nem folytatom, gondolom sokakban felkeltettem az érdeklődést e mű iránt.

Kétszáz éve született Liszt Ferenc. Mint zenét szerető ember megosztom veletek egy-két gondolatot. Szerintem Liszt a legnagyobb zenei tehetséggel megáldott magyar művész. Születését, pályafutását, már sokan megírták. Életrajzából az alábbiakat emelem ki:

Elsőként a Ferences Rendhez való vonzódását említem. A katolikus hitet gyönyörűen fogalmazta meg a zene nyelvén. Legjelentősebbek e művei közül az Esztergomi mise (1857), Szent Erzsébet legendája (1865), Koronázási mise (1867) – Rómában ekkor avatták abbénak. Egyházzene-szerző vagy prédikátor? Egyszerre mindkettő. Ami nem sikerül a szónak, amit az emberi érzék képtelen ilyen módon felfogni, azt a zene szárnyalóvá és egyértelművé teszi – írta Liszt.

Másodszor, igaz hogy sok nyelven beszélt, de szíve magyar volt haláláig! Bizonyítja ezt zenéje is. A nemzetnek számtalan adományt tett egész élete folyamán. Aldozatkész és nemes lelkű. Ezt bizonyítja, hogy Wagnert, Berliozt és Chopint is segítette, mellettük írásaiban is kiállt.

Jelenleg könyvtárunkban **Hamburger Klára: Liszt** című művét tudjuk olvasásra adni. Remélem, a közel jövőben be tudjuk szerezni Kocsis Katalin Lisztről írt könyvét is.

Köszönöm, hogy elolvastátok, olvasásra buzdító soraimat, várunk szeretettel benneteket, több mint 24 ezer kötetes könyvtárunkban. A közelgő karácsonyi szünet alatt 1-2 jó könyv elolvasása igazi töltődést, felüdülést, kikapcsolódást hozhat. Jó olvasást, köszöntelek benneteket! Kegyelemteljes Karácsonyi Ünnepeket és Békés Új Esztendőt kívánok mindannyiőtoknak és szeretett hozzátartozóitoknak.

a könyveket szerető (Saly) Pista bácsi és Fintáné Andri Judit könyvtáros-pedagógus

A ← Két első osztályunk → B

A: Bomba Benedek, Bozsits András Márk, Erdei Dávid, Hári Fanni, Horváth Sára, Horváth Sára, Hözensteiner Dóra Fanni, Kiss Fanni, Ladányi Benedek, László Gergő, Lipódi László, Mátés Hanna, Maurer Mihály, Szokol Evelin, Takács Virág Izabella, Talabér Fanni, Tuboly Álmos, Várfalvi Eszter Anna.

B: Andraskó Nóra, Angyalosi Miklós Mátyás, Bende Mihály, Borsos Eszter, Claessens Gilles, Gaál Éva, Hermán Anita, Horváth Brúnó, Kéthelyi Anna, Kiss Lúcia, Kovács Noémi, Polai Edit, Szabó Mónika, Száraz Rebeka Indira, Szűcs Zsófia, Takács Erika Anna

Egy tanító néni vallomásai

„Nem is az embereknek igyekszünk tetszeni, hanem az Istennek, aki szívünket megítéli... Annyira közel álltatok szívünkhöz, hogy... életünket is nektek akartuk adni. Ennyire megszerettünk benneteket!” (1Tessz 2,4,8)

Amikor szombat este a szentleckében ezeket a sorokat hallgattam, ti jutottatok eszembe. Mindig sajátjaimként szerettem tanítványaimat, ti azonban még közelebb kerültetek hozzám. Talán nem is tudjátok, hiszen mindennap többször megkérdezitek: „Ugye, percek?” Erre mindig azt kell felelnem: „Hát persze, hogy peretek!” És nemcsak a cicás lányok, de van kislány is, aki oda mer bújni, kedvesen mesélve, cinkosan a szemembe nézve. Minden ölelés, mosoly óriási erőt ad; az ember bármit megbocsát. Még akkor is, ha néha kihoztok a sodromból, és igen mérges vagyok rátk. Szerencsére, ez nem tart sokáig. És ti ezt tudjátok. De még nem éltek vissza velem. Ez nagyon jó. És az is jó, hogy megmaradtatok majdnem olyanok, mint amilyenek két éve voltatok, csupán értelmetek, tudásotok – s nem utolsó sorban a ruha- és cipőméretetek ☺ – nőtt. Napról-napra. Egyéniségetek azonban – szerencsére – mit sem változott. És pont így szeretlek benneteket. Kit a meleg tekintetért, kit a mosolyáért, a jókedvéért, a humoráért. Valakit ördögi után anyagi arcáért, másokat kedvességükért, buzgóságukért. Van, akit örökre tenni akarásáért, a megértés örömeiben felcsillanó tekintetért. És még sorolhatnám... Bár jól derülünk rajta, az is jól esik, amikor rendre anyának szólítotok. Még akkor is, ha legjobban mégis csak a saját fiamat szeretem. Lehet, hogy neki is szól ez a gondolat. Nemrég az egyikőtök az ölembe ült, és azt mondta: „játsszuk azt, hogy a nagymamám vagy”. Tréfásan – belül komolyan – fölháborodtam ugyan, de be kell látnom, titeket már tényleg az unokára vágyó anyaként szeretlek ☺. Érzélségtől eltekintve azért csak maradtatok mindig szókimondók, gyermekek, őszinték, önmagatok, s mind, amiért ilyen szerethetőek vagytok.

Szentgyörgyi Ildikó tanító néni

Székely drágakő

Korondról elsőként a fazekas falu jut az eszünkbe. A csíksomlyói búcsúra menet vagy éppen onnét jövet autóbuszok százai állnak meg, hogy utasaik elcsábuljanak a kerámiák világában. Azt azonban csak kevesen tudják, hogy a falu határában aragonit bánya működött, amelynek könnyen megmunkálható márványszerű kőzetéből a helyi mesterek csodaszép alkotásokat hoztak létre. Sajnos egy szerencsétlen bányarobbanásnak köszönhetően a talajban lévő aragonit kőzet hajszálereken megrepedezett, így a további bányászat értelmetlenné vált, hiszen a kiemelt tömbök már a megmunkálást megelőzően szétporlanak.

A bánya fénykorában számos dísz tárgy (szobrok, versenydíjak, vázák, köedények, gyertyatartók, feszületek...) és hétköznapi használati tárgy (szekrényfogantyú, levélnehezék, tintatartó, óra) hagyta el a feldolgozó üzem épületét. A Korondról hajdan elszármazott tárgyak egy töredékét, köztük néhány igen értékes műreimmel a falu összeadta, visszavásárolta. E jelentős gyűjtemény most először hagyta el a székelyföldet, hogy mielőtt az egykori feldolgozó felújított épületében állandó kiállításra kerül, világot lásson. Első útja a nagykanizsai piarista iskolába vezetett, ahol egy időszerű kiállítás keretében gyönyörködhet az egykori mesterek művészetében a város apraja és nagyja. A kiállítást Boros Antal tanár úr, iskolánk nyugalmazott tanára nyitotta meg.

Köszönetet mondunk Csecsei Gábornak a gondos ideszállításért ...

A kiállítás 2012 februárjában egy másik ősi piarista fészekben vesz szállást.

EZ MÁR A VÉG!

Felső tagozatos földrajzdogázatokban olvastuk:

Tenyészdíszak: Ilyenkor tenyésztik az állatokat április 1 és szeptember 31 között. Magyarországon.

Hatalmas tengerelöntés – 67 cm.

A napsugarak beesési szöge napszagonként változik.

A szarvasmarha nagyon tartós!

A tehének az Alpokban legelészik a finom fűvet és jól meghízhatnak.

Amerikában az Öt-tő egyik tagja: a Velencei-tó.

Japán 3 fő iparága: gyapot, rizs, dohány.

Egy már elballagott diák biológia órai feleletéből, ami szállóigévé vált az osztályban:

Tanár mentőkérdése: Mi a különbség a zebra és az antilop között?

Diák: A zebra csikos, az antilop nem. A zebra növényevő, az antilop ragadozó.

Marci nevű óvodásunk szájából:

Arról beszélgetett az édesanyjával, hogy ki a legmagasabb az óvodában. Először Zsófi nénire szavazott, de aztán édesanyja mondta neki, hogy valószínűleg Ági és Marika néni magasabbak, nem is beszélve Zsolt atyáról. Marcika gondolkodott kicsit, majd kijelentette: „Zsolt atya magassága nem számít, mert ő mennybéli”.

Két alsó tagozatos párbeszéd:

Az alsós kislány napközis bátyjával szeretett volna találkozni ebéd után. Az udvarról a felsősök tantermébe kellett feljutnia. Engedélyt akart kérni a napközis tanárnőtől, hogy lehozhassák a testvérénél levő váltóruháját. Ezt kérdezte:

- Tanító néni! Ki tanítja ma délután a nagyoknak a szünetet?

- A dominó mezőin arab és római számok vannak, azokat kel párosítani. Hogyan is játszunk a dominóval? Mit kell tudni róla?

- Azt, hogy nem szabad csalni.

Közreadja a

Piarista Általános Iskola, Gimnázium, Diákotthon és Boldog Donáti Celesztina Óvoda
8800 Nagykanizsa, Sugár út 11-13.

Tel: (93)-516-785 * Fax: (93)-516-784

Honlap: www.nk-piar.hu

E-mail: iskola@nk-piar.hu

Felelős közreadó: Vereb Zsolt igazgató

Szerkesztőbizottság: Skoda Mária, Szentgyörgyi Ildikó, Fintáné Andri Judit, Sifter Józsefné, Horváth Andrea, Hermánné Körömi Edit, Mezriczky Lajos, Horváth Márk, Kanizsai Rita, sokan mások...

Megjelenik minden tanévben pár alkalommal 600 példányban.

Nyomdai munka: Kanizsai Nyomda
ifj. Brenner Árpád igazgató

A. M. P. I.

-er-